

Oosthaven

zon wekt het water in de gracht
kleurt deftige huizen met lente
hoog boven de kaden kroont ze de dag

alsof alles altijd hetzelfde zal zijn
fata morgana, schilderachtige schijn
deze rust bedriegt passanten:

achter een dichtgetimmerde deur
echoot de nacht nog na
hangt een gescheurde poort werkeloos
in haar sponningen na te kreunen
van een dreun die als oorlog was

nu vrede is weergekeerd in het Ruim
de kruitdampen opstijgen
zien de schutters zwijgend
de gaten in de muren aan
en tellen hun gewonden

Klara Smeets, 2012

